

Ummæli av tekningunum hjá Óla Petersen:

Boðberin hjá okkum øllum

-Tekningar hansara eru tað andaráúm, ið er neyðugt hjá okkum øllum, skulu vit ikki gerast ør í eini verð, ið krevur viðmerkingar, men har ið tann sum viðmerkir vanliga verður knúskaður; á tann hátt er Óli Petersen boðberin hjá okkum øllum skrivar Rógvi Thomsen í ummæli av bókini "Skemt 91". Hetta er sama ummælið, sum var í útvarpinum nú um dagarnar.

Tað man neyvan vera mansbarn í Føroyum, ið ikki á ein og annan hátt er komið fram á onkra tekning hjá Óla Petersen. Nú er hann eina mest kendur sum skemtiteknari, fyrst frá Rukkulakkanum í eitt mannaminni og seinni árinum við sínum beinraknu viðmerkingum til dagsins mál á baksíðuni á Sosialinum, har stórt og smátt í samfelagi okkara fær eitt skot, eina mest politisk viðurskipti.

Men at Óli Petersen eisini hevur evni umframt tað bera skemtið, bera aðrar bókur og rit boð um. Hann hevur gjørt framúr góðar tekningar til táttin Jákup á Møn, til Grindavisuna hevur hann eisini teknað, hóast mær tykist, at hann her hevur verið minni heppin, tær tekningar fanga líkasum ikki hátíðardámin í Grindavisuni. Beint fyri

jól kom út barnabók eftir Sigurð Joensen: Litli Sjúrdur á látrinum, myndirnar hevur Óli Petersen teknað, her sýnir hann evni til at myndskryða á annan hátt enn bert skemt. Harumframt kenna vit hann í nógvum ymskum vási, í bløðum, tíðarritum, teknirøðum og ikki minst í skemtiligum lýsingum, kendaðst man tann vera frá øðrum av bryggjarum okkara.

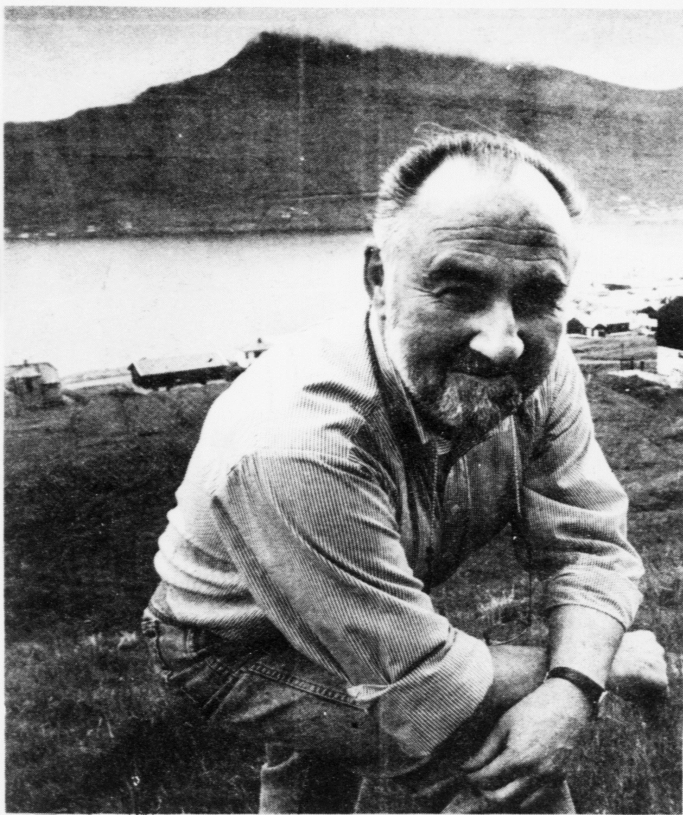
Nú vit tosa um skemt, so er rættast nú beinanvegin at siga, at Óla Petersen er tað rættari í mongum førum at kalla satirikara ella speiteknara heldur enn skemkiteknara. Tað er so ymisligt, hvussu ið teknarar greiða at bera fram boðskap sín, skemkiteknarar eru oftast tað slagið av tekningum, ið truplast er at greina; hava tær, sum hjá Óla Petersen, ein sosialan og samfelagsligan brodd, so

kemur broddurin hjá summum teknarum at doyva sjálva tekningina; hetta tvíbýtið dugir Óli Petersen sera væl at handfara. Nú er tað ikki so, at ikki fleiri roynd seg á hesum økinum í Føroyum, men Óli Petersen skarar framúr. Leðringar hansara eru oftani av slíkum slag, at tær eiga at nita fast hjá onkrum, hóast tey ikki lástast um vón. Orsøkin til, at tann góði teknarin sleppur at tekna sum hann vil er, at tað er illa umtókt í okkara mentan ikki at tola skemt, hvør kennir ikki hetta brotið úr sanginum:

Tann, ið av lítum varð argur,

varð hildin fyrri spott,
At Óli Petersen ikki altíð bert niltast er eyðsýnt. Tekningar hansara eru tað andaráúm, ið er neyðugt hjá okkum øllum, skulu vit ikki gerast ør í eini verð, ið krevur viðmerkingar, men har ið tann sum viðmerkir vanliga verður knúskaður; á tann hátt er Óli Petersen boðberin hjá okkum øllum.

Óli Petersen er maður við margtáttum evni. Í bókini "Skemt 91" er skemt, keipumyndir og speisemál á høgum stigi. Hann dugir at bera seg sum tann stóri skemtarin, samstundis við at dylvari býr undir skrivar Rógvi Thomsen í ummæli sínum av bókini

Hesi seinastu trý árinum hevur Óli Petersen teknað umleið 500 tekningar í Sosialinum.

Nú er útvarp kanska ikki besti miðilin at víðgera myndir í, men at víðgera boðskapin hjá Óla Petersen, ið er so algongdur, man fara at bera til, soleiðis at lurtarin kann ímynda sær myndina.

Á permumyndini siggja vit Atla Dam, lögmann, avmyndaðan sum ta niðurbundnu kempuna í Gulliver í Pinkulingalandi. Uttan um hann strevast fólkafloksmenn við at binda kempuna niður, og í útjaðaranum standa vanligu føroyingar, við hondunum í lumma, andlitsleysir, og gána.

Longu her hava vit eina politiska viðmerking, ið, uttan at tað er neyðugt at brúka tey nógvu orðini, sigur alt um hvussu ið Óli Petersen metir hesa landsstýrissamgonguna. Ti tað sum eyðkennir tekningar hjá Óla Petersen er, at tær eru viðmerkingar, lætnar í ein búna av skemti, oftani bera tær á brá, at vera tað slagið av skemti, ið

nevnt hevur verið gálghumor. Ikki ber til at taka hvørja mynd fram einsæris, men kanska heldur at vísa á nøkur høvuðseyðkenni, eisini tí at ikki allar myndirnar eru eins væleydnaðar, sumba er ímillum, hóast gæstið er gott. Bestur tykist mær Óli Petersen vera í teimum einfaldastu tekningunum uttan ov nógvur smálutir. Her dugir hann á einfaldan hátt, at gera eina beinrakna og skemtiliga viðmerking til dagsins mál, viðmerking ið teygjur av serfrøðingum høvdu nýtt alinlangar greinar at lýst. Dømini eru mong og eg skal taka onkur fram. Men fyrst nøkur eyðkenni við tekningunum. Meðan politikarar, embætisfólk og annað gott fólk í Føroyum á tekningunum hjá Óla Petersen hava andlit, ið væl ber til at kenna aftur, hóast oftani ódrvisi ílætin enn vanliga herbúnan, klæðning og slips, so er vanligi føroyingurin ein keipumynd, ið gongur aftur

og aftur, oftast í posatroyggju, í føroyskari húgvu ella keppli, í gummiskóm ella av á í húðarskóm, við selum, oftani í knæbuksum, sjómaðurin oftast í niðurrullaðum klovstivlum, andlitini eru undrandi ella heldur fávitskut, uttan hjá teimum, ið duga at goða seg av landskassanum, har er andlitnið snúðið. Politikararnir hava oftani eisini fingið ein fastan form, summar politikarar er Óli Petersen vorðin sannur meistari í at tekna, serstakliga Jógván Sundstein.

Valdagin 17. november 1991 er viðmerkingin hjá Óla Petersen ein heldur fjálturstungin føroyingur, ið einsamallur skal seta kross sín, uttan um eru seks höttandi fremstafingar, allir eyðvitað í mansjett-skjúrta og hendurnar eru merktar av, at tað ikki er handaligt arbeiði

"Óli Petersen dugir á einfaldan hátt at gera eina beinrakna og skemtiliga viðmerking til dagsins mál, viðmerking, ið teygjur av serfrøðingum høvdu nýtt alinlangar greinar at lýst."

